

„Šálek čaje?“ nabídl jí Don, jako by čaj oplýval léčivými schopnostmi Svatého grálu. „Rooibos?“

Claudia přikývla. „Vanilkový.“

„Já vím, že vanilkový.“

Dala Gaby pusu a zamířila nahoru. Za těch třicet let už dobře věděl, co má ráda i co v ní budí odpor. Spojoval je řetězec tisíců drobných rozhodnutí, která společně udělali, a každé z nich tvořilo pomyslnou cihličku v pevnosti jejich manželství. A pevnost nejenže chrání své obyvatele před útočníky zvenčí. Také jim brání v úniku.

Claudia, stále ještě rozrušená, se rychle svlékla a lehla si do postele.

Don jí přinesl čaj a pak zmizel v koupelně.

O dvě minuty později i on vklouzl do postele – nahý, což byl jeho obvyklý signál k milování. „Omlouvám se. Neměl jsem to na tebe takhle vybalit. Nebylo to ode mě fér.“

„To teda jo.“

Začal jí líbat prsa. Claudia se napjala, ale vzrušením to nebylo. Proč si, proboha, muži myslí, že mohou sex použít jako omluvné gesto, když ženy ve skutečnosti potřebují slyšet upřímnou omluvu ještě předtím, než o sexu vůbec začnou uvažovat?

Ella vystoupila z autobusu a kráčela po vlečné cestě vedoucí tam, kde se kanál Grand Union vléval do Temže. Byla měsíčná noc a vodní hladinu ozařoval stříbřitý pruh světla lehounce zastřený mlhou. Připomnělo jí to jeden ze svatých obrázků, které sbírala jako malá, když chodila do klášterní školy. Často se na nich opakoval výjev světla na vodě jako symbol nadpřirozeného klidu a míru. Ten však byl v této chvíli Elle na hony vzdálený. Nastávala jedna z oněch nocí, kdy jí chyběl Laurence.

Všechna víra, kterou kdy měla, ji dávno opustila. Říkala si, že se jí možná mohla hodit tehdy, když Laurence

tak náhle a bez rozloučení zemřel, kdy z něho zbyla jen běžná reportáž z večerních zpráv, číslo ve statistice, ubohá oběť zcela mimořádné vlakové nehody. Nejbezpečnější dopravní prostředek? Cha, to určitě. A kdyby tehdy ještě v boha věřila, svou víru by jistě ztratila při pomýšlení na Laurenceovu nespravedlivou smrt. Odjel služebně jen na jeden den. A nešlo ani o jeho vlastního klienta, jen zaskakoval za kolegu.

Vzpomněla si na Claudii a její otázku. Co si počnou se zbytkem života? Byla to správná otázka. Dobře věděla, že tehdy ji zachránila práce.

Jen díky práci tehdy dokázala přežít žal, který ji po Laurenceově smrti zaplavil. Bez ní by se nejspíš i s hlavou schovala pod peřinu a už nikdy nevylezla z postele.

Samozřejmě, musela se kvůli dcerám chovat statečně. Ty však už dnes byly dospělé, bylo jim dvaatřicet a třicet let a už bydlely jinde. A upřímně řečeno, ke statečnosti Ellu nutilo ještě něco jiného: touha zabránit Julii – její starší a velmi panovačné dceři – v tom, aby se na ni vrhla a bezhlavě s ní jednala jako s malým dítětem neschopným o čemkoli rozhodovat.

Mladší dceru Cory bylo mnohem těžší nějak utěšit, protože když otce viděla naposled, pohádali se kvůli nějaké hlouposti. Nedokázala tehdy uvěřit, že už ho nikdy neuvidí a nesmíří se s ním.

Už tomu byly tři roky. Ella se málem musela štípnout, aby se ujistila, že se jí to nezdá. Vždyť jeho důlek v polštáři vedle ní zmizel teprve nedávno. Postel jí připadala obrovská a každého rána, kdy ji vítalo jen prázdné ticho jejich domu, okamžitě zapínala rádio. Populární Jim Naughtie jí Laurence sice nemohl vynahradit, ale bylo to lepší než nic.

Jistá kolegyně, kterou opustil manžel, dost neohleduplně trvala na tom, že smrt je lepší než rozvod, protože člověku alespoň zůstanou vzpomínky.